

דוב זעירא עשה את צעדו המפתיע רק על-מנת לשפר את עמדתו הטאקטית, כי מאבק הגירושין שלו עם אשתו, הוא ידע, כי צעדו זה עשוי להביא לידי התנגשות חמורה בין שתי מערכות השיפוט הקיימות במדינת ישראל: בית-המשפט הגבוה מחד, ובית-הדין הרבני הגדול מאידך, עשויים

תובעת זעירא
התנגשות?

כל אחד לפסוק אחרת באותו עניין, ליצור מצב בלתי נסבל.

מי קובע איפה ומה? במשפטי גירושין היה נהוג עד היום כי כאשר מגיש הבעל תביעת גירושין מאשתו, חופשית הייתה לקבוע למי היא רוצה לפנות בבקשת המזונות שלה: לבית-המשפט האזרחי או לבית-דין רבני. צעדו המפתיע של זעירא, העתיד להכניס את המדינה לסכך שלא יפול בחרמתו מפרשת הלן זיידמן: כאשר הגיש לבית-הדין הרבני את בקשתו להתגרש מאשתו — כך בה גם את שאלת המזונות הסיבה: לדעתו, לוא היתה שאלת המזונות מתבררת בפני בית-המשפט המחוזי, היה זה מחייבו בסכום גבוה יותר מאשר הי

המאהבת מתגרשת. הפרשה התחילה לפני שלוש שנים, כאשר רות פור, אחותה של תהילה זעירא, יצאה לחופשת לידה ממקום עבודתה שבחנות התקליט, הי שייכת לבני הזוג זעירא. במקומה הביאה תהילה חברה בשם בן-צבי. לא עבר זמן רב ודוב זעירא (40) הציע לאשתו לצאת לחופשה לחו"ל. תהילה שמיחה, יצאה לחמישה שבועות. כאשר חזרה, פגה שמחתה. היא גילתה כי בעלה פיתח רומן עם שרה בן-צבי — שהיתה נשואה ואם לילדה.

היא דרשה מבעלה לפטר את שרה. זה הסכים, אך תהילה גילתה שהרומן עם שרה נמשך. חקירה העלתה גם ששרה הגישה בקשה לגירושין מבעלה.

תביעה בני תובעת. לא עבר זמן רב וגם דוב זעירא הגיש בקשה לגט. באותה בקשה היתה הפיסקה המפורסמת בקשר לכריכת בקשת הגירושין והמזונות. תהילה מיהרה להגיש לבית-המשפט הי מחוזי בחיפה, באמצעות עורך-הדין דניאל גושן, בקשה למזונות מבעלה. במקביל, הגישה בקשה לשלום-בית לבית-הדין הרבני בחיפה.

התעוררה השאלה, האם יכול דוב זעירא להכתוב לאשתו איזה בית-משפט יזון בתביעת המזונות שלה.

לרגע נראה היה שהבעייה תיפתר: בית (המשך בעמוד 21)

חיה פרידמן מצביעה על שדה הפוגרום ועל ילדי-ההרס בני 12 עושים ליינץ לזקנה

„כשהמטרה הגיעה, התברר שהיו אלו מיכלאות ריקות. ישנה גם בעייה אחרת, שהאיזור היה סכנה לילדים. הם מצאו חוטי חשמל והיה צורך לנתקם. כל תלונה של גברת פרידמן זוכה לטיפול.“

חיה פרידמן, ילידת פולין, עלתה ארצה לפני יותר משלושים וכמה שנים. לאחר נישואיה, רכשה עם בעלה, במקום בו ניצב

שמסביב לביתה, עקרו את מירפסת דירתה, ניפצו את החלונות. בתמימותה, פנתה האלמנה המבוגרת (56) לעזרת המשטרה.

היא גילתה, כי למטרה ישנם דברים חשובים יותר מהגנה על אורחי שכונת התקווה.

לאחר למעלה משבוע ימים, בו הועיקה שוב ושוב את המשטרה וזו לא באה לעזרתה, הטיקה את המטקנה: היא נכנעה בפני הכנופייה, עזבה את ביתה.

שרפו והרסו

שרפו והרסו

מכפרת חיה:

„אני עוד בהלם. חשבתי שהילדים יהרגו אותי. גם השכנים אמרו לי שיותר טוב שאני אברח מהבית. זה היה ממש פוגרום. בהתחלה, היו זורקים עלי אבנים כשהייתי עוברת ברחוב. אחר כך התחילו לשרוף לי את הבניין של האורווה והמחסן שלי, שנמצאים על המגרש שלי, עליי הבית. היו שורפים, והכבאים היו באים ומכבים. רק היו הכבאים הולכים, היו הילדים באים שוב פעם ושורפים את מה שנשאר. בסוף שרפו הכל. את מה שלא נשרף, שברו עם ברזלים. עד שלא נשארה אבן על אבן.“

והמשטרה? מספרת יפה לנו, בתה של חיה: „ב-17 למאוס ניגשתי לנסה הדומית של המשטרה. זה היה אחרי שטילפנתי במשך כמה ימים וביקשתי עזרה, ולחיצום. עכשיו, כשניגשתי, שלחו אותי מקצין לקצין: כולם היו אדי-ביים — ולא עשו שום דבר. כשראיתי ככה, הלכתי ולקחתי את אמא מהבית. חששתי לחייה.“

הגיב רביסקי עמוס אריכא, דובר מש"טרת מחוז תל-אביב: „הוגשו עליי גברת פרידמן תלונות. אחד האנשים שעבר אצלי, לה, הותקף עליי פלוגי. ב-19 למאוס ש.ז., הוגשה תלונה נוספת על נערים הי גורמים נזקים.“

מעלה משלושים שנה חיתה חיה פרידמן, כאשכנזיה יחידה בסביבתה, בביתה ברחוב התקווה 70 בשכונת התקווה. עד שלפני שבועות מספר החליטו ילדי הסביבה לסלק אותה משם. כחמישה מהם, רובם בני 11-12, אחדים בני שמונה, יצאו למיבצע: הם העלו באש את המיבנים

המצביא ראש כנופיית המציתים והי הורסים (למעלה משמאל: במרכז, בין חבריו) בתנוחה קרבית מאימת.

הקומנדו 1909 זה הוא בן 6, אך משתייך כבר לחיל הקומנדו של כנופיית הילדים ההרסנית.